

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable Sr. Lluís Companys i Jover

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 22 de desembre de 1932

SUMARI

A tres quarts de cinc i cinc minuts de la tarda és oberta la sessió, sota la presidència del senyor Casanoves. Aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Lectura del Decret de l'honorable senyor President de la Generalitat autoritzant el Conseller de Finances perquè presenti al Parlament el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per a l'exercici econòmic de 1933.

Discurs de l'honorable senyor Conseller de Finances de la Generalitat, exposant a la Cambra l'esperit que ha presidit la confecció dels Pressupostos i examinant els diversos aspectes d'aquests.

Intervencions dels senyors Vidal i Guardiola i Ventosa i Calvell, i rectificacions del senyor Conseller. S'aixeca la sessió a tres quarts de set i vuit minuts de la vetlla.

A tres quarts i cinc minuts de la tarda s'obre la sessió. Al banc del Govern hi ha els senyors Consellers de Finances i Treball. Presideix el Vice-president primer, senyor Casanoves. És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Presentació del Pressupost

El Sr. PRESIDENT : El senyor Secretari llegirà el decret de l'honorable senyor President de la Generalitat autoritzant la presentació dels Pressupostos.

Un Sr. SECRETARI (Sr. Rouret) : «De conformitat amb l'acord del Consell de la Generalitat, i com a President seu, autoritzo el Conseller de Finances perquè presenti al Parlament de Catalunya el Projecte de Llei de Pressupostos de la

Generalitat per a l'exercici econòmic de 1933, constituït pels estats d'Ingressos i Despeses i per les normes i condicions d'aplicació del Pressupost.

Palau de la Generalitat, 21 desembre de 1932.
— Francesc Macià.»

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el Conseller de Finances del Govern de la Generalitat de Catalunya, per a la lectura dels Pressupostos.

(Puja a la Tribuna el senyor Conseller de Finances i dóna lectura al següent Projecte de Llei de Pressupostos.)

El Sr. CONSELLER de Finances : «Al Parlament de Catalunya. — Constituït el Parlament de Catalunya, al qual entre les seves altes atribucions correspon la d'aprovar els Pressupostos que han de regir la vida econòmica de la Generalitat, el Conseller que subscriu té l'honor de sotmetre a l'examen, deliberació i aprovació del Parlament el Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per a l'exercici econòmic de 1933, d'acord amb els estats d'Ingressos i Despeses que els consti-

tueixen, i les normes i condicions d'aplicació fixades en el següent articulat :

Article 1.^r — S'autoritzen crèdits per a les despeses de la Generalitat durant l'exercici econòmic de 1933 fins a la quantitat de 65.738,839'93 pessetes, distribuïdes en la forma que consigna l'estat lletra A de Despeses.

Els Ingressos per al mateix exercici es calculen en 65.738,839'93 pessetes, de conformitat amb la distribució que consta en l'estat lletra B d'Ingressos.

Article 2.ⁿ — S'autoritza el Consell Executiu de la Generalitat perquè pugui formalitzar la cessió feta a aquesta per l'Estat, de les Contribucions i Impostos, i les participacions en les Contribucions de la Hisenda de la República en la part necessària per a complir les quanties que per a l'aplicació de l'article 16.º de l'Estatut de Catalunya hagin d'ésser atribuïdes a la Generalitat, en el temps i mesura que per part de l'Estat se'n faci la cessió i per a autoritzar a base d'addicions o refoses anivellades al Pressupost aprovat, els crèdits necessaris per a les Despeses que en resultin. Si durant el període transitori que precedeixi a la cessió total o parcial de Contribucions, Impostos o Participacions, el traspàs de Serveis va fent-se amb ingressos i pagaments a compte dels esmentats recursos que han d'ésser cedits a la Generalitat, s'autoritza, així mateix, el Consell perquè pugui autoritzar amb aquests Ingressos les despeses consignades en els corresponents Pressupostos complementaris.

Article 3.^r — A mesura que vagin tenint efectivitat els traspassos de Serveis, el Consell Executiu, a proposta del Conseller de Finances, successivament, haurà de formular i aplicar els Pressupostos complementaris que s'addicionin al Pressupost aprovat, de manera que entrin en funcionament els Serveis traspassats amb la urgència obligada i causant tan poca pertorbació com es pugui en la marxa econòmica de la Generalitat. Quan els Serveis que es traspassin tinguin connexions o relació amb altres existents, els quals ja motiven partides del Pressupost, s'autoritza el Consell per fer les adaptacions pressupostàries que siguin de necessitat, amb l'objecte d'obtenir un acoblament i coordinació dels Serveis que assegurin la seva eficàcia i evitin duplicitats costoses. Quan, traspassats tots els Serveis d'un Departament, se li doni la seva estructuració orgànica definitiva, el Projecte que l'article haurà d'ésser sancionat pel Parlament.

Article 4.º — Donada la possibilitat que en el transcurs de l'any el volum de Serveis traspassats per l'Estat pogués aconsellar la confecció del Pressupost integral de la Catalunya autònoma sense haver d'esperar forçosament el fi de l'any, el Pressupost per a 1933 s'aprova sense donar-li la duració obligatòria per a tot l'exercici. Si la importància dels Serveis traspassats, i la pertorbació causades per les juxtaposicions i modificacions exigides en el Pressupost inicial ho fessin necessari, el Consell Executiu queda autoritzat per formular en aquest cas un nou Pressupost per al període que restés de l'exercici, amb la condició d'haver de presentar el projecte al Parlament, almenys

amb quinze dies d'anticipació a la data per a la qual es proposi la seva entrada en vigència.

Article 5.º — S'autoritza el Consell Executiu perquè, a proposta del Conseller de Finances, pugui acordar, en la forma, data i quantia que requereixin les necessitats de Tresoreria, la posta en circulació d'Obligacions de l'Emprèstit de pessetes 30.000,000 emès el 1928 per l'extingida Diputació de Barcelona, així com aquelles altres operacions de crèdit que la situació del mercat de valors faci recomanable o imprescindible en substitució de l'esmentada posta en circulació. Les quantitats procedents d'unes o altres operacions hauran d'esmerçar-se, prescindint de destinacions o distribucions amb anterioritat fixades, de conformitat amb la distribució de cabals de l'esmentat Emprèstit que fixa el present Pressupost.

Article 6.º — S'autoritza el Conseller de Finances per presentar al Parlament, si ho estima de conveniència, abans de començar el període de percepció de l'Impost de cèdules personals, i amb l'anticipació suficient, un Projecte de modificació de l'Ordenança que consisteixi fonamentalment en la variació del tipus de la tarifa segona, de manera que la base d'imposició resulti justament proporcionada a la de les altres dues tarifes, i sempre dintre els límits que per a la Recaptació assenyalen les quantitats consignades en el Pressupost d'Ingressos.

Article 7.º — Sens perjudici del que en el seu dia pugui acordar el Parlament respecte al règim de les Hisendes locals de Catalunya i les seves relacions de caràcter financer amb la Generalitat, mentre no sigui dictada la llei que les reguli i no tingui la deguda fórmula d'aplicació pressupostària, correspondrà als Municipis de Catalunya satisfer, en concepte d'aportació forçosa i de repartiment per a atencions sanitàries, les mateixes quantitats consignades en el darrer exercici.

Article 8.º — Quant a tots els altres impostos, arbitris, i ingressos que la Generalitat percebi com a successora de les extingides Diputacions catalanes, continuaran en vigor i es regularan per les Ordenances anexas al Pressupost, les quals seguiran mentre no sigui objecte d'ulterior modificació, feta a proposta del Consell Executiu i sancionada pel Parlament.»

(El senyor Pi i Sunyer torna al banc vermell.)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller de Finances continua en l'ús de la paraula.

El Sr. PI I SUNYER : Senyors Diputats : La data en què varen convocar-se i celebrar-se les eleccions, en què es va constituir el Parlament, en què es va elegir l'honorable President de la Generalitat i en què es va formar el Govern, totes elles escalonades i properes, han fet que, per la força de les circumstàncies, a les quals nosaltres no podem eludir, es presentessin els Pressupostos al Parlament en una data no molt allunyada del final del present exercici.

(Entra a la Cambra el senyor Conseller de Justícia i Dret.)

Tots vosaltres comprendreu, com he dit abans, que no és això culpa dels homes, es deu purament en les circumstàncies a què abans he alludit. Jo puc dir, ho havia dit ja anteriorment, i ara em plau repetir-ho en aquest moment, que

al Consell anterior de la Generalitat, feia molt de temps que ens preocupàvem de la qüestió de Pressupostos, feia ja més de dos mesos. És una qüestió no sols d'elemental delicadesa, sinó una funció política, el fet que el Consell anterior, que no era el designat pel President elegit pel Parlament, no podia deixar ultimats aquests Pressupostos de manera definitiva. Havia de fer un estudi, un projecte, una proposta, com una mena de ponència que presentés després al Consell executiu nou. Aquest Consell executiu es va constituir per primera vegada dilluns, immediatament el mateix dia va dedicar la seva primera sessió a l'estudi dels Pressupostos. No va haver de fer-hi modificacions essencials. De totes maneres, però, obeint al canvi dels Departaments, obeint a una divisió del Departament d'Assistència i Sanitat, obeint a aquest canvi d'estructura departamental, anant nous Consellers al cap d'aquests Departaments, era obligada una revisió, encara que fos brevíssima. Del dilluns al dijous es pot dir que hi ha hagut la feina material de copiar-lo. Jo, en aquest moment, perquè l'esforç que han fet per tal que el Parlament pogués examinar aquests Pressupostos és digna d'elogiar, he de retre ací agraïment a la Secció de Finances i a tot el seu personal, car ha fet un esforç vertaderament gran, vertaderament digna de consideració per a poder guanyar podríem dir un dia. De manera que, tant per part del Consell com per part del personal de la Generalitat s'ha fet el màxim d'esforç possible (donades les circumstàncies tal com han vingut, i les dates de què us he parlat) perquè el Parlament pugui examinar aquests Pressupostos amb el màxim de temps. Jo m'atreveixo, doncs, a pregar tots els Diputats, la Comissió de Pressupostos que ha d'examinar-los primer i els que després han de fer ús de la paraula i han de intervenir i deliberar, que, seguint aquest mateix exemple, inspirant-se en el mateix esperit, facin també tot el que es pugui perquè en la data assenyalada pugui tenir el nostre poble, la Catalunya autònoma, el seu primer instrument pressupostari.

Ja que aquestes circumstàncies han obligat a aquest examen relativament ràpid del Pressupost, teníem la intenció, tot el Consell i el Conseller que us parla personalment, de procurar que hi hagués en l'exposició d'aquest Pressupost, en la seva discussió, la màxima claredat. Jo vinc ací, avui, potser a cansar-vos, però penso donar-vos una explicació ben àmplia, ben detallada sobre el Pressupost. El fet que jo inicialment doni aquestes explicacions, em sembla que ja serveix, des d'aquest moment, per alleugerir la discussió, perquè moltes de les coses que podreu després demanar ja estaran donades per endavant amb les meves explicacions. No cal dir, però, que a part d'aquestes explicacions prèliminars que ara dono, em poso, des d'aquest moment a la disposició, primer de la Comissió, després de tot el Parlament per afegir-hi totes aquelles explicacions que sobre els Pressupostos se'm puguin demanar.

Sobre aquests Pressupostos que, com he dit abans, voldria que si algun dictat tinguessin fos el dels Pressupostos de la claredat, de la diafanitat, per a començar a situar la qüestió tal com es presenta, per a veure les seves directrius prin-

cipals jo crec que cal partir del fet d'examinar la situació en què es troba la Generalitat, en què es troba el Parlament en els moments en què ha d'afrentar-ne la discussió. Hi ha un fet que ho presideix tot, que ho domina tot, i que cap de nosaltres no pot eludir ni desconèixer que ens trobem davant un exercici econòmic que no tindrà, durant tota la durada de l'exercici, una normalitat pressupostària. Nosaltres no aprovarem ara un Pressupost que pugui regir durant tot l'any 1933 sense haver de fer-hi variacions. Tots sabem que en el transcurs d'aquest any ha de venir el traspàs de serveis de l'Estat a la Generalitat, que nosaltres tenim el desig i l'esperança que sigui en el major nombre possible; per tant, aquest traspàs haurà de plantejar una sèrie de qüestions de caràcter financer, una sèrie de problemes que es reflectiran en els Pressupostos; així, doncs, hem de crear un instrument que sigui apte per a impulsar, per a valorar tot aquell traspàs de serveis, totes aquelles qüestions que podríem dir-ne complementàries i que ens permetin de tenir un instrument que vagi eixamplant-se a mesura de les necessitats. Aquest fet que ho presideix tot, aquest caràcter d'interinitat en el sentit que han de venir noves aportacions a modificar-lo, llavors plantejarà un problema: Si no hauria estat millor, si no seria una solució preferible el fer purament i simplement una pròrroga del Pressupost actual. Des del moment en què han de venir noves complicacions, en què han de venir noves aportacions arran del traspàs de serveis, la solució més simplista, per altra banda la que hauria estat més còmode (però en aquest cas la comoditat s'ha de superar) no cal dir-ho, hauria estat, senzillament, la pròrroga del Pressupost.

Però fixem-nos que aquesta pròrroga del Pressupost era materialment impossible. Nosaltres ens trobàvem en la iniciació de la Catalunya autònoma, en el moment en què aquesta té el seu Parlament constituït i tots els seus òrgans polítics que poden respondre a la seva manera d'ésser. I quan ens trobem en aquests moments, nosaltres havíem de tenir una base pressupostària que respongués a la manera d'ésser de les nostres institucions polítiques; i nosaltres tenim actualment en pròrroga els Pressupostos anteriors de les extingides Diputacions catalanes. Tenim, repeteixo, en realitat, no un Pressupost, sinó que tenim quatre Pressupostos; tenim el Pressupost corresponent a la província de Barcelona i els Pressupostos prorrogats de les tres comissaries (antigues Diputacions de Tarragona, Lleida i Girona).

En aquestes condicions, havíem de fer, en el moment d'anar nosaltres a cercar aquesta simplificació, en el Pressupost, havíem de fer, abans de tot, la unificació de Catalunya en aquest sentit pressupostari, diem-ne geogràfic. I aleshores ens hem trobat en què forçosament havíem de fer aquesta unificació, i que era molt millor fer ara aquesta unificació, fer-la en aquest moment en què encara no s'ha començat a fer el traspàs de serveis, que no fer-la més tard, en el moment en què comenci a fer-se el traspàs de serveis, o sigui, no fer conjuntament, al mateix temps, les dues tasques que implica i que re-

presentaria el traspàs de serveis i la reestructuració del Pressupost; sinó que era més pràctic, era més eficaç que ja en el moment en què vingués el traspàs de serveis ens trobéssim amb un instrument apte i preparat perquè aquest traspàs de serveis es pugui fer de la millor manera i amb les menys perturbacions possibles. I el mateix que diem de la unificació geogràfica del Pressupost, es pot dir de l'estructuració departamental. Els Pressupostos de les extingides Diputacions són tots ells formats dins la pauta que la llei marca per als Pressupostos de les Diputacions provincials. Efectivament : nosaltres estem, des del punt de vista pressupostari, dintre del marc provincial i res més que dintre del marc provincial; no hem de dir que a un Estat com Catalunya li cal, malgrat la modèstia de la seva extensió, tenir un Pressupost d'Estat, un Pressupost que tingui l'estructura estatal i no l'estructura provincial.

Així, doncs, al mateix temps que aquella unificació geogràfica, nosaltres hem hagut de fer aquesta reestructuració per a treure-li aquest caire purament provincial i donar-li aquesta estructura estatal en forma de departament.

Com també hem cregut que era preferible fer-ho ara, i tenir-lo ja fet en el moment en què vingués el traspàs de serveis, i no haver-ho de fer precipitadament i d'una manera apressada en el mateix moment en què aquests serveis es vagin traspasant.

Què hem fet, doncs? Hauríem pogut somniar, hauríem pogut pensar en un moment, no meditant ben bé quines eren les realitats que el Pressupost ens presenta i ens planteja, a adoptar una solució contrària en absolut a la de la pròrroga. Si la solució de la pròrroga era una solució radical en el sentit de la comoditat, en no fer-ho així, en canvi, cabia una solució radical en altre sentit, en el sentit d'anar a fer el Pressupost integral de la Catalunya autònoma.

Exposades aquestes idees, es necessiten pocs arguments per a rebatre'ls. Qualsevol de vosaltres mateixos ho comprendreu així. En el moment actual, quan encara no sabem amb certesa quins seran els serveis que seran traspassats, almenys el dia en què seran traspassats, car això depèn de la tasca de la Comissió mixta, quan encara no tenim nosaltres els recursos corresponents a aquests serveis que es traspassin, és lògic i és comprensible que nosaltres no podíem fer, de cap de les maneres, un Pressupost que es basés ja en la realitat, sinó purament i exclusivament en el propòsit o en l'esperança.

Per tant, aquestes solucions que tots nosaltres hem somniat i somniem, no les podíem presentar en aquests moments. Efectivament, en aquests moments no calia fer més sinó presentar un Pressupost de transició; em cal dir al Parlament, amb franquesa i lleialtat, que aquest Pressupost de transició, no és el Pressupost que nosaltres somniem per Catalunya.

Catalunya, quan haurà fet el balanç de serveis que se li han de traspasar i els recursos que té i pugui tenir, veurà arribat el moment en què es podrà afrontar el Projecte del seu Pressupost definitiu. Però, avui per avui, la realitat s'im-

posa, i en el moment en què ens trobem, encara no han estat traspassats els serveis; per tant, la realitat imposa que nosaltres tinguem un Pressupost on siguin contingudes les primeres necessitats ineludibles, un Pressupost que sigui la reestructuració de la realitat avui dia existent, i que aquesta reestructuració de les realitats existents, vingui únicament determinada per aquelles necessitats de caràcter ineludible, per aquelles situacions de fet, per aquelles institucions de caràcter polític, com per exemple, el Parlament que és un fet ja existent, i que no es pot desconèixer, i que ha de tenir, per tant, la seva consignació pressupostària; i tants d'altres que podríem esmentar iguals a aquest exemple, que venen també íntegres en aquest Pressupost. Però fora d'aquesta part ineludible, rigidament, austera i controlada, a fi que no pugui filtrar-se, sota l'excusa d'ineludible i necessària una altra cosa que evidentment no ho sigui, és l'única modificació que podria haver en el Pressupost actual respecte als anteriors. Perquè, com ja he dit abans, aquest no és un Pressupost de realització definitiva; no és el Pressupost que nosaltres somniem per a Catalunya, sinó que és un Pressupost de transició acomodat a aquest període d'anormalitat que el traspàs dels serveis ens planteja.

Ara bé : aquesta concepció del Pressupost, que no és una concepció personal, sinó que és, en definitiva, una necessitat ineludible, comporta una conseqüència que vull ésser el primer a dir-la ací, i que no vull amagar, perquè tots vosaltres la veuríeu de seguida, i aquesta conseqüència és que en els Pressupostos queda ben visible una sèrie de desigualtats en el que es refereix a atencions d'unes comarques respecte a altres comarques, d'uns funcionaris respecte a altres funcionaris, d'uns organismes respecte a altres organismes.

Evidentment, quan nosaltres fem aquest treball d'acoblament, quan fem aquest treball de comptar senzillament amb el que avui existeix i fusionar-ho tot en un sol Pressupost, hem d'unificar per força aquestes desigualtats. Havia passat també pel nostre cap, pel nostre pensament, al debatre, durant llargues hores, les possibilitats del Pressupost, que fóra convenient treure-li aquestes desigualtats i fer ja des del primer instant, una cosa més uniformada ; i després de pensar-ho llargament i de debatre-ho a consciència, hem cregut que l'única cosa bona que es podia fer ací, era deixar aquestes desigualtats tal com estaven. Aviat ens vàrem fer càrrec que hi ha dues raons que abonen aquest punt de vista ; una de les raons és que si nosaltres volguéssim corregir aquesta desigualtat, possiblement ens trobaríem que la forma de correcció que resultaria més còmoda, i segurament la més necessària, cas d'anar a la correcció, fóra el procediment de corregir aquestes dificultats al límit superior. I això ens portaria forçosament a un augment de despeses, fet que en l'actualitat, tenint en compte els recursos amb què compta la Generalitat, no és acceptable, ja que no seria possible l'equilibri, l'anivellació del Pressupost.

Però no hi ha sols aquest punt de vista financer ; hi ha un altre punt que té més importància ara. Estem abocats, com deia abans, i insistiré

molt en aquest punt, perquè torno a repetir que tot el problema dels Pressupostos està dominat per aquest traspàs de serveis que hem encetat, i junt amb aquest traspàs de serveis vindrà un traspàs de gran nombre de personal que exerceix aquests serveis; i aleshores ens trobarem amb una massa heteroclita, heterogènia, completament diversa, de personal, que haurà de venir a integrar els organismes de la Generalitat, i vindrà amb diferències molt superiors a les diferències que actualment té el personal de la Generalitat.

I si nosaltres haguéssim fet ara un projecte d'uniformació, fóra com si no haguéssim fet res, perquè als tres mesos ens vindria tot aquesta massa de personal nou portant altres diferències, i hauríem de començar a fer una altra vegada la mateixa cosa que ja havíem fet i donat per acabada.

Per això estic convençut d'una manera ferma que és necessari fer un Estatut de funcionaris de la Generalitat, que sigui just, generós i doni a aquests el que llur rendiment els faci mereixedors; però al mateix temps he de dir que crec que el moment de fer aquest Estatut no ha arribat encara, i que aquest moment serà arribat quan el volum de serveis sigui suficient per a poder enfocar el problema amb una perspectiva més àmplia que no ara.

Per això jo m'avanço ací a demanar a tots els senyors Diputats, m'atreveixo a recomanar-los que reflexionin profundament i que no es deixin portar pel sentiment, molt noble, però en aquest moment desplaçat, de voler corregir les desigualtats que es vegin en el Pressupost. Jo tinc la seguretat, i permeteu-me aun símil potser una mica vulgar, que si nosaltres comencem a voler corregir les desigualtats, seria com en escórrer-se un punt d'una mitja, i això ens portaria a què tot el Pressupost ens desaparegués.

Si volem que aquest Pressupost sigui viable, hem de fer-nos càrrec que ha estat confeccionat en una situació anormal i que, per tant, no podem corregir-lo en el moment d'avui. Per altra part, he de dir que no m'espanta que es vegi aquesta desigualtat; jo sóc un home que m'agrada la claredat i les situacions definides, a mi, el que m'espantaria, és que hi fossin amagades aquestes desigualtats, però, com que queden visibles, és ja una cosa que no m'espanta, perquè precisament el fet d'haver-se posat en evidència serveix perquè es rectifiquin i es vagi al millorament d'aquestes desigualtats.

Era, quan teníem nosaltres unes condicions a Barcelona, unes altres a Girona, unes altres a Lleida i a Tarragona; era, quan les escoles tenien cada una una organització i quan no existia cap relació entre unes i altres. En aquests moments, vertaderament eren de tómer aquestes desigualtats. El fet d'iniciar-la ens dona el panorama del que era Catalunya en el moment d'implantar-se l'Estatut, i precisament aquesta documentació, que ens ha reportat els Pressupostos, és el que pot servir de base més eficient i més sòlida per arribar, després, a la formació de l'Estatut de funcionaris del qual parlem i per corregir totes aquestes injustícies, com nosaltres esperem en el Pressupost pròxim i que hi desapareguin aquestes desigualtats.

Hi ha un altre punt sobre el qual voldria donar unes explicacions perquè, tot i no tenint molta importància, poden portar un aclariment des del punt de vista tècnic de la confecció del Pressupost. En la confecció del Pressupost hem partit del concepte que per donar-li aquesta màxima simplicitat a la qual aspirem, calia desprendre's de totes aquelles institucions que formen cèl·lules tancades dintre d'elles mateixes i que tenen al mateix temps un pressupost llarg, un pressupost que posat dintre del Pressupost de la Generalitat vindria a enfarfegar-lo. Amb aquest criteri s'han format els Pressupostos de totes aquestes cèl·lules, de totes aquestes institucions, que constitueixen una unitat, un annex al Pressupost. D'aquesta manera resta separat del Pressupost de la Generalitat l'enfarfegament del pressupost d'una institució com l'Escola del Treball que conté 193 partides; el d'una altra institució com la de la Casa de Caritat, que té també més d'un centenar de partides; relacions de jubilats i de pensionats que són llarguíssimes.

En el moment en què nosaltres volem que el Pressupost sigui un instrument clar i concret i que constituïxi una obra de conjunt, el posar-hi tots aquests centenars de partides que no són més que partides de detall, hauríem anat a parar a la pèrdua de la simplicitat que nosaltres volem que tingui aquesta obra. En el moment en què cal un instrument àgil, manejable, un instrument apte per a fer l'acoblamet, hem cregut que contribuïem a donar d'una manera extraordinària aquesta manejabilitat al Pressupost, prenent totes aquestes partides referents a institucions completes i portant-les a un Pressupost annex. Malgrat això, resten més de mil partides del Pressupost i moltes més, i he de dir que, gràcies a aquest procediment que hem seguit, s'ha pogut donar-los aquella manca d'enfarfegament i l'agilitat que té, amb la qual cosa creiem haver prestat un gran servei a l'obra que anem a portar a terme.

Continuant les explicacions sobre la idea que ha presidit la confecció del Pressupost, anem a donar alguns detalls de com s'ha fet; començarem pels Ingressos i després anirem a les Despeses.

La idea que ha presidit, en general, els Ingressos, és la que no era ara el moment oportú per a fer un esforç considerable a obtenir ingressos mitjançant els impostos o bé amb l'augment dels ja actuals. Fàcil és també justificar aquests punts de vista i fàcil és justificar-los amb dues raons, perquè totes dues són de pes. Per una banda, ens trobem en el moment en què es llança l'instrument polític de la Catalunya autònoma, en el moment en què el nostre poble té posada tota la seva fe en la realització de l'obra que ha de portar a terme la Generalitat, no creiem que en aquest moment, en el moment en què va iniciar-se la nostra ruta, es comenci exigint-li un esforç amb l'augment de gravamen de caràcter pressupostari. Per altra banda, s'acosta l'hora en què s'ha de verificar el traspàs de serveis, que aquest traspàs de serveis porta annex traspàs de recursos. Aquests recursos s'obtenen mitjançant contribucions, impostos i participacions; però tots aquests recursos no s'han pogut avaluar i hem cregut que, així

mateix, era necessari ajornar el problema en el que es refereix als Ingressos.

De totes maneres, ja he dit abans que era obligat una sèrie d'atencions de caràcter ineludible, i aquestes atencions de caràcter ineludible portaven, en conseqüència, un augment de despeses. Si nosaltres no volem que aquest Pressupost no s'apuntali en la inflació, si volem fer un Pressupost honradament nivellat, si volem fer un esforç en aquest sentit, no tenim més remei que portar uns augments als ingressos. Aquest augment d'ingressos, alguns de detall (sobre els quals no voldria fer una exposició massa minuciosa, puix que crec que és millor aclarir tots els punts que s'hi referiran al llarg del debat que es plantegi), efecten només a tres punts. Un d'ells, del qual en parla l'articulat, precisament allà on es demana l'autorització corresponent, és el que es refereix a les Cèdules personals, i, concretament, a les corresponents a la tarifa segona, que presenta un evident desnivell sobre les tarifes primera i tercera. Nosaltres creiem que això era una injustícia que cal remeiar, i creiem, en aquest aspecte, que es pot fer una modificació d'aquesta tarifa segona, equiparant-la d'una manera justa i proporcional a les altres dues tarifes.

Però com que de totes maneres nosaltres hem entrat en el període d'incertesa i d'interinitat que anem a afrontar, no volem prendre una solució de caràcter definitiu; com que nosaltres no sabem, segons com vinguin els recursos futurs de la Generalitat, si veritablement serà necessari o serà obligat fer aquests augments, per això nosaltres els posem en aquesta forma condicional.

Tots sabem que la recaptació de cèdules es fa en el segon període de l'any. Aleshores nosaltres demanem autorització al Parlament perquè, segons com vagin els recursos cedits a la Generalitat, davant de si això representa una veritable necessitat o no la representa, pugui el Parlament sancionar una modificació d'aquesta tarifa segona que doni aquests recursos suplementaris que nosaltres posem, de moment, indecisos.

Altres recursos de més poca quantia que aquests els constitueixen els de l'arbitri sobre aprofitaments hidràulics. El marc provincial, l'Estatut provincial, permetia ja que les Diputacions tinguessin aquest arbitri sobre aprofitaments hidràulics. Hi havia alguna Diputació — la de Lleida, per exemple — que el percebia amb un tipus de 2'50 pessetes, anomenat «quilotat d'aigua». Altres — per exemple la de Girona — el percebien amb un tipus més reduït, i al mateix temps tenien — per a dir-ho bé — desig de percebre'l, però els costava molt fer la recaptació.

Tots aquests arbitris que permetia abans l'Estatut provincial, encara que avui la Generalitat no s'hi hagi d'atènyer, encara que podria posar els arbitris que volgués i augmentar-los, nosaltres hem cregut que, avui per avui, no podíem fer res més, seguint aquell criteri del qual havia parlat abans, o sigui recollir el mateix tipus que permetia l'Estatut provincial, però, això sí, estendre'l

per tota Catalunya, tal com les Diputacions tenien intenció de fer-ho, i, al mateix temps, donar-li el tipus màxim que tenia la Diputació de Lleida i encarregar a tots els serveis de la Generalitat que facin efectiu aquest arbitri.

Aleshores, gràcies a aquest arbitri, nosaltres pensem tenir un augment d'ingressos que s'afegirà als altres dels quals parlava abans i dels quals parlaré després.

L'altre dels tres augments de què jo parlava és, potser, jo no diré més difícil de comprendre, però potser sí una mica més complicat de concepte. Aquest és el de l'aportació que faci, en concepte de traspàs de serveis, l'Estat a la Generalitat. Nosaltres ens trobem amb què, al paràgraf segon de la relació de recursos que ha de tenir la Hisenda de la Generalitat, que fixa l'article 16.º de l'Estatut, diu que s'atribuirà a la Generalitat un tant per cent de la quantia que resulti d'aplicar la regla anterior, per raó de despeses imputables a serveis que es transfereixin, i que tenint consignació al Pressupost de l'Estat no produeixin pagaments a Catalunya o els produeixin en quantitat inferior a l'import dels serveis.

Això vol dir que, així com, per una part, hi haurà un grup de serveis, en què es transferirà alhora el servei i els recursos per a pagar exactament aquest servei, o sigui que no hi haurà diferència entre els serveis traspassats i els recursos cedits, hi ha, a més, una altra part de serveis que tenen consignació global al Pressupost de l'Estat, però que no tenen consignació detallada concreta, referint-se a Catalunya, i, per tant, que és lògic, és just (i per això és consignat a l'Estatut), que es doni a la Hisenda de la Generalitat una part d'aquests recursos. Ara bé, aquests recursos que s'han de donar per aquesta quantia, són de dues classes; podríem dir que són formats de dos sumands: el major indubtablement, del qual encara en aquest moment no podem parlar-ne, és el que vindrà més endavant per tots aquests serveis que es transferiran i que avui dia no s'han transferit encara. Però hi ha una altra part, indubtablement més petita, però indubtablement també existent i real, que és per aquelles ampliacions de la mateixa funció, de les facultats que l'autonomia ha donat a la Generalitat per a aquells serveis en preparació, per als serveis que després s'hagin de desplaçar, i que la Generalitat no hauria de sostenir sense haver de venir aquest traspàs de serveis. Això es pot trobar a tots els Departaments, això ho trobaríem ja inicialment a les despeses de representació, però ja particularment ho trobaríem a tots els Departaments; ho trobaríem al Departament de Justícia, el qual, en realitat, és creat essencialment perquè vinguin després a buidars'hi tots els serveis traspassats de Justícia; ho trobaríem al Departament de Governació, el qual, en data propera, segons acord de la Comissió mixta, al començ de l'any i dintre, per tant, de l'exercici d'aquest Pressupost, s'haurà de traslladar tot el que fa referència a l'administració local; al mateix Departament de Governació, alguna part de la Sanitat; al mateix Departament de Cultura, el que fa referència a Museus i Biblioteques, que ja tenia la Generalitat, que ja representaven serveis, indubtablement a part dels que han de tras-

lladar-se ; i així el Departament de Treball i quasi tots els Departaments.

Doncs bé : sumant aquesta part, que no es refereix a serveis que es traspassaran després, que això no fora lògic posar-ho al Pressupost nostre, ni els serveis que vindran i que en venir ja portaran aquesta part de recursos, sinó aquella part que implícitament podríem dir que ja la Generalitat la realitza, i és més encara, que no sols la realitza, sinó que motiva partides al Pressupost, és just que nosaltres, des del moment que tenim aquesta partida de despeses, tinguem després una contrapartida d'ingressos que equilibri, que anivelli aquestes despeses. Així nosaltres hem portat aquesta partida als ingressos, però jo voldria fer constar aquí, d'una manera ben categòrica i ben clara, perquè no es puguin donar interpretacions que no són reals, que no hem posat partides de serveis que vindran, sinó que no hi ha més que la part de serveis que són actualment existents. Jo vull deixar exposat aquest punt amb la claredat necessària perquè es vegi, per una part, la justícia d'aquestes consignacions i, per altra banda, l'abast limitat, limitadíssim, i per això també és limitada la xifra de les consignacions aquestes.

Hi han dos altres punts, que jo voldria tocar també, en el que fa referència als Ingressos. Un d'ells és el de l'aportació municipal forçosa. L'altre, és el de l'emprèstit. Ens trobem que fins avui les Diputacions provincials, la Generalitat que les ha succeït, tenien com un dels seus recursos més forts, més fermes, l'aportació municipal, els recursos cedits pels Ajuntaments. Aquí he d'expressar, en nom del Govern, el desig, el ferm convenciment que té aquest de portar a la realitat una modificació del règim local, de les relacions entre les hisendes locals i la hisenda de la Generalitat, que fent possible la vida de la Generalitat, faci també possible la intensificació de la vida local. Això, tant en els pobles més petits en què es pugui desenrotllar aquest vida, com en aquells pobles de tipus mitjà que són centres d'activitat, que hi ha a tot arreu de Catalunya, o, anant a un tipus més elevat, en el cas particular de la ciutat de Barcelona; problema, el de la vida municipal de Barcelona, que ha de preocupar i preocupa, amb el desig de donar-li solució adequada, al Consell de la Generalitat. De manera que el Consell de la Generalitat té el desig i té la intenció i el propòsit de procurar donar a aquest règim d'hisendes locals tota l'amplitud, tota l'elasticitat que faci possible el desenvolupament de la vida local.

Ara bé ; crec que en aquests instants, tal com deia abans en parlar d'altres matèries, crec que avui nosaltres podríem prescindir de l'aportació municipal forçosa, que era un dels més forts recursos de la Generalitat ; de manera que nosaltres, donat aquest convenciment de transformació de la vida local, en canvi, avui per avui, perquè nosaltres voldríem canviar-lo, hem d'afrontar el problema tal com està plantejat i nodrir els nostres ingressos amb aportacions municipals forçoses dintre dels mateixos tipus, sense augmentar ni un cèntim, com en els exercicis anteriors. Per

acabar la part d'Ingressos, m'he de referir solament al que fa referència als emprèstits.

Nosaltres ens trobem amb una sèrie d'atencions de caràcter extraordinari que fan que hàgim d'aplicar un emprèstit, i en plantejar aquest problema ens trobem que la Generalitat té com a herència de la subsistència de la Diputació de Barcelona, l'emprèstit emès anomenat del Patronat del Montseny, i Beneficència, si bé no estaven posades totes les emissions en circulació.

Sens perjudici d'altres qüestions de caràcter financer, que no és aquest el moment més adient de tractar, hem de dir, creiem, que des del moment que hi havia un emprèstit emès, donada la situació general del mercat, nosaltres havíem d'acceptar aqueix mateix emprèstit com a base de la realització d'operacions de crèdit que poguessin fer-se, però amb dues condicions : Una, que aquell emprèstit que reflectia en el primer temps, purament una megalomania imaginativa que a base del Patronat del Montseny s'havia fet, amb una arquitectura completament inconsistent, servís no solsament per un objectiu limitat, sinó que servís per a tots els fins, per a tots els objectes de la Generalitat volgués. O sigui, dit en un mot, rompre aquella argolla de ferro que solament li donava una adaptació molt limitada perquè servís a totes les atencions generals. I l'altra condició amb què nosaltres fèiem aquest emprèstit, era tal com es diu en les autoritzacions llegides abans, o sigui, que nosaltres podem posar en circulació aquest emprèstit o bé, si la situació del mercat de valors ho feia aconsellable o imprecindible, fer totes aquelles operacions de crèdit que servissin per a obtenir solucions més eficients i més avantajoses.

I he de dir-vos, per acabar aquesta part referent a l'emprèstit, que ens hem preocupat d'una manera extraordinària perquè la seva quantia fos reduïda i no es pogués dir que diferís del terme mitjà del percentatge dels emprèstits tradicionals a les nostres institucions. És dels que té un percentatge més reduït.

Anem ara a donar-vos unes explicacions, car ja he dit abans que seria un xic extens, perquè jo volia fer-les minucioses, sobre la part de Despeses del Pressupost.

Comencen els primers capítols, amb les despeses des les institucions cabdals del nostre instrument polític, o sigui la Presidència i el Parlament. I sobre aquest particular jo us he de dir que uns i altres són calculats de la manera que hem cregut més justa. D'una manera, per una banda, que no tinguin una ostertosa fastuositat, però, d'altra banda, que tampoc no tinguin una mesquinesa. Creiem que el nostre poble, que és un poble modest però amb perfecta dignitat d'ell mateix, si per una banda li semblaria malament que despenguessin malament aquelles atencions exigides per obres pràctiques, en canvi, trobaria que no interpretem la seva manera d'ésser si a la seva representació política la dotéssim d'una manera gasiva i no tingués aquell caire que mereix. Hem fugit d'una i d'altra cosa i hem anat per aquests dos camins a cercar el centre de gravetat del nostre poble i fer el que li escau a ell i al seu sentiment.

El Departament de Justícia i Dret és, com fa-

cilment pot comprendre's, en aquests instants, el Departament que té una consignació més mi-grada. Això es comprèn perquè és com un embrió, com un germen, com una llavor en els quals des-prés hem de trobar un desenrotllament major que el que tenen en aquests instants determinats ser-veis, i ha d'ésser un dels organismes més eficients de la Catalunya autònoma. No solament s'ha tingut en compte això en el Departament de Justícia i Dret, sinó que s'ha fet altre tant pel que fa refe-rència a la Comissió de Governació.

El Departament de Governació està cridat tam-bé a atendre major nombre de serveis i a tenir una major importància, i hem procurat que tots aquests serveis que actualment es realitzen i els que indubtablement seran atesos després, tinguin l'instrument apte perquè després adquireixin el desenrotllament que han de tenir.

Però, dintre del Departament de Governació hi ha un aspecte que vull remarcar especialment, aquests és el que fa referència a la Sanitat. La Sa-nitat haurà de tenir, amb el traspàs de serveis, un augment d'una importància molt més gran que la que té avui. En el capítol de Sanitat hi ha un ar-ticle el qual respon a un sentiment unànim del Consell, i tendeix a un dels propòsits més elevats i més nobles de l'honorable President de la Gene-ralitat. Em refereixo a la Lluita antituberculosa.

La Lluita antituberculosa ha estat objecte d'una preferent atenció, i podem dir que, en aquest punt, hem fet un màxim esforç en relació al que per-metia el marc pressupostari.

Hem augmentat, per una banda, les consig-nacions del dispensari de Barcelona i hem creat els dispensaris o centres antituberculosos, més ben dit, hem posat les consignacions per tal que puguin crear-se. Ha estat atesa també la Comissaria de Girona i hem ampliat les de Lleida i Tarragona.

També hem iniciat una obra de lluita anti-tuberculosa a l'Escola del Treball, creient atendre d'aquesta manera una necessitat d'aquest centre viu i representatiu de la Catalunya que treballa, que tanta eficiència té, com ho demostra el fet que ja ha portat un Diputat al Parlament de Catalunya; aquest organisme, que representa el mitjà on els obrers de la nostra terra troben, no solament un ensenyament professional, sinó també una amplitud d'humanitat per mitjà de la cultura. Aquest organisme, doncs, havia de merèixer també la nostra preocupació per la labor intensa que realitza.

I després, sobre totes aquestes atribucions, nosaltres hem fet encara més. El propòsit ja existia damunt del paper; però sobre el paper de Pressupostos anteriors hi havia consignacions de caràcter extraordinari pel Sanatori del Montseny, dintre del tipus d'aquell del Patronat del Montseny de què parlava abans. Nosaltres, en lloc de contentar-nos amb grans xifres, hem volgut que aquestes xifres poguessin traduir-se en realitats concretes, i ens hem ocupat d'aquesta possibilitat de Sanatoris. El sanatori és i estarà bé que hi sigui, al mateix temps que aquestes pessetes que no seran contínues — i els parers tècnics i els dictàmens de persones enteses feien creure que convenia que fos així —, poguessin ser-

vir no per aquest fi concret i limitat, sinó per a totes les altres institucions de caràcter semblant i dirigides a la mateixa finalitat. De manera que en aquesta matèria, jo puc assegurar al Parla-ment que dintre del Pressupost — ultra allò que pugui donar l'Estat pel traspàs de serveis per aquesta obra — ja hi ha les possibilitats pressupostàries perquè pugui prendre's seriosa-ment, amb modèstia, si voleu, però amb una base ben ferma, la lluita antituberculosa a Ca-talunya.

El Departament de Finances no ha exigít grans canvis. Tenia ja la Diputació el Servei de Recaptació de l'Estat. Si no hagués estat així, nosaltres hauríem hagut de prevenir el fet de què poguessin passar a la Generalitat tots aquests Serveis de Recaptació; però ja hi són. Això facilitava la tasca de fer el Pressupost, i per a això s'ha demanat al Govern de la Re-pública que pogués passar la recaptació a la Comissaria de Lleida que actualment no la té. Tinc la seguretat que podrem assolir aquesta unitat de caràcter recaptador. En conjunt, tant el pressupost de Finances com el de Governació s'han preparat, s'han estructurat i s'han unificat d'una manera que constitueixen ensems una or-denació dels serveis de manera eficient i pràctica.

Paraules més llargues exigeix el Departament de Cultura. Les nostres institucions, la Diputa-ció de Barcelona, antigament; la Mancomunitat, després; la Diputació, altre vegada; la Gene-ralitat, darrerament, han tingut sempre una lloable tradició cultural. Nosaltres continuarem aquesta tradició cultural amb fe, perseverança i entusias-me. Però nosaltres volem donar a aquesta tradició cultural de les nostres institucions polítiques, un sentit modern; li volem donar, ensems, una am-plitud col·lectiva i social major. Nosaltres — ho digué així el senyor Vice-president del Consell en el seu discurs de programa de Govern —, nos-altres aspirem a fer una cultura de masses; però en dir que volem fer una cultura de masses, jo voldria deixar aquest punt ben concretat i ben exposat amb tota claredat. En dir una cultura de masses, nosaltres volem dir una cultura de selec-ció, però una cultura de selecció que es faci de baix a dalt. Volem que les mateixes masses, pel fet de la cultura, creïn la seva selecció; però no aquella selecció existent anteriorment, que no te-nia contacte amb el poble, sinó que sigui un orga-nisme viu en la cultura catalana, estesa amb tota l'amplitud a la massa del nostre poble: que sigui la selecció de la cultura. Dir això, no crec que sigui desplaçar-me, perquè crec que tots nosaltres hem de fer un esforç per reaccionar davant dels fets que no havien donat aquesta orientació a la cultura. I és que nosaltres, si us hi fixeu bé, ha-víem fet aquesta cultura tant a la Mancomunitat i a la Diputació com a l'Ajuntament de Barcelona, a base de suplir, res més que de suplir, defi-ciències dels serveis de cultura de l'Estat. Era l'Estat el que havia d'ordenar aquesta cultura bàsica, que nosaltres en diem de masses. Nos-altres no podíem fer sinó coses disminuïdes, coses petites, coses — si voleu — perfectes, però que no afectaven el fons del problema de la cultura. I em voldria molt que tots els nostres homes d'i-

deals culturals, que tots els nostres homes que senten d'una manera pregona aquests problemes de cultura, no reaccionessin ells mateixos contra aquesta concepció que vint anys de pensar d'aquesta manera s'ha infós en tots nosaltres. Deixem-nos de veure els problemes en petit i de manera marginal, ja que això podria desorientar en problema de la cultura; allò que hem de fer de manera essencial i pregona és enfocar el problema de la cultura amb tota l'amplitud que necessita el nostre poble. En dir això, repeteixo que no és que nosaltres volguem fer una cultura rebaixada. Totes les atencions de caràcter superior que havia en els Pressupostos de la Generalitat, totes les que no han estat augmentades, han estat respectades; però el que volem és donar a aquestes institucions de caràcter superior una base sòlida, amb una cultura popular extensa, i en fer-ho així creiem que fem una obra essencialment catalana, perquè si d'una cosa es pot vanter el nostre poble, és de la seva capacitat per a fer noves seleccions per a substituir les existents quan han deixat de complir la missió que els pertocava.

Nosaltres hem procurat, com he dit abans, reflectir aquesta orientació en els nostres Pressupostos, i per això en algunes partides en les quals es proposa una quantitat que abans es donava per a noves institucions de cultura, però de manera indeterminada, nosaltres hi diem: Per damunt d'aquestes institucions de cultura que ara no venien batejades ni precisades en cap orientació, colloquem aquelles institucions de cultura que es dediquen preferentment a la millora social o cultura popular, per a les quals assignem 140,000 pessetes. Per altra banda, per viatges d'obrers a l'estranger, per a estudis de caràcter social, hi posem un darrer article donant-hi aquesta significació, agafant precisament l'article que fa referència a beques i pensions, i afegint-hi la quantitat de 51,000 pessetes per a completar la xifra de 150,000 que forma el total de l'article dedicat a beques. Quantitat, si voleu, relativament reduïda, però què, junt amb la consignació que hi destina l'Estat, podria tenir major importància, perquè aleshores podria procurar-se que tinguessin accés els estudis tècnics i superiors aquelles persones ben estudioses de tots els estaments, contribuint així a la composició de la nova selecció, fonamental en una cultura extensa. Encara hi ha altres partides que potser valdria la pena de comentar. Hauré de fer-ho breument. He dit abans que tot el règim actual, tota l'estructura actual de l'obra de Cultura de la Generalitat ha estat respectada, en algun cas augmentada, i que també s'ha donat el desenvolupament necessari a aquells organismes e institucions en les quals hi havia partides petites, donat el moment en què vivim; per exemple, l'Institut Escola, de creació de la Generalitat, que avui dia compta amb un nombre considerable d'alumnes; l'Escola normal, que prepara els mestres que han d'ésser els mestres de les Escoles de Catalunya; l'Escola d'Administració Pública, amb el seu nombre elevat d'alumnes, que també han de servir els quadres burocràtics de la Generalitat de Catalunya.

Potser és ací, en el camp de la cultura, on aquelles desigualtats a les quals m'he referit al

començament del meu discurs tener una gravetat major. En realitat, les institucions de cultura de l'antiga Diputació, Mancomunitat i Generalitat venien a ésser així com una polsina d'astres dispersos sense connexió, sense coneixement dels uns amb els altres, actuant cada un d'ells d'una manera espontànea i personal, i, en fer-ho així, resultava que hi havia diferències extraordinàries. Aquestes diferències ens han efectivament sorprès, i en el cas de les escoles hem cregut que aquesta diferència era excessivament acusada. Però de totes maneres, hem volgut ésser fidels al principi de què havíem parlat abans, i hem respectat d'una manera íntegra els Pressupostos actuals; però com que hi ha casos en els quals hi ha vertaderament desdoblament de funcions, com, per exemple, classes de l'Escola del Treball que abans s'havien de donar una vegada, ara han de repetir-se per la creixuda d'alumnes, per a subvenir totes aquestes coses, que ja són serveis que existeixen en la realitat i que d'altra manera s'aturarien, és per això que hem acceptat totes les realitats existents, hem acceptat el que avui té una existència, hem acceptat tots aquests serveis, quan aquesta realitat és en el ram de la cultura.

Per altra banda, hem agrupat en un article tot allò que fa referència a l'ensenyament del català, que també estava dispersat en l'antic Pressupost i no tenia el control suficient. Hem dotat també suficientment tot allò que fa referència a les biblioteques i museus. Sobre aquest particular he d'esmentar que prosseguirà el trasllat de la Biblioteca de Catalunya i de l'Institut d'Estudis Catalans al vell edifici de l'Hospital de la Santa Creu. Per bé que en el Pressupost actual la xifra resta reduïda, la xifra continua ací; amb la consignació d'aquest any i amb la consignació que es faci l'any que ve, hi ha el suficient perquè les obres continuïn el seu ritme i pugui efectuar-se el trasllat de l'Institut i de la Biblioteca. Igualment amb els museus: nosaltres hem fixat una xifra per a portar a cap el trasllat del Museu al Palau Nacional, i tant en aquesta xifra de trasllat del museu com la de la Biblioteca de Catalunya a l'Hospital de la Santa Creu, i en les altres que fan referència a l'assistència social, que són, per exemple, les obres de la Casa de Caritat, de la Casa de Maternitat i de la Clínica Mental, hem tingut com a propòsit donar facilitats. Així com en altres partides hem estat més rigorosos i hem tancat més la mà per a evitar possibles fugides de cabals, en aquesta consignació d'obres nosaltres hem estat, podriem dir-ho així, més aquiescents, car hem considerat que aquest caràcter d'obres no podien deturar-se, i calia fer el que calgués perquè l'atur forçós no hi tingués una causa indirecta, i no podíem parilitzar unes obres que en el ram de la construcció haurien tingut una repercussió considerable. Només hem acceptat totes aquestes partides d'obres, no sols en el Pressupost de Cultura, sinó en el d'Assistència i d'altres, i les hem acceptat no a ulls clucs, donant per bones unes xifres imaginàries, sinó reduint-les a aquells límits que permetés el desenvolupament d'aquestes obres durant l'any 1933,

amb el ritme que han de seguir segons els informes tècnics.

Exactament el mateix caràcter té el que fa referència al Departament d'Obres Públiques. El Departament d'Obres Públiques hauríem tingut nosaltres el desig més fervorós de poder dotar-lo d'una manera considerable; de poder fer que el Departament d'Obres Públiques pogués tenir una consignació elevada, perquè creiem que en la construcció i conservació de camins i altres obres de caràcter públic hi ha també una manera indirecta de combatre i alleugerir l'atur forçós i la crisi econòmica. De totes maneres, hem hagut d'operar dintre el límit de les nostres possibilitats, però dintre aquest límit, nosaltres hem augmentat les consignacions respectives respecte del Pressupost anterior. En alguns llocs, poc; en altres llocs, més, com en les Comissaries, antigues Diputacions, que estaven molt més mal dotades, i malgrat que l'augment no corresponguí al que hauria estat el nostre desig, per anar a buscar una igualtat, sinó absoluta, acostada a la igualtat i sempre dintre aquests límits pressupostaris, hem procurat elevar aquesta xifra al màxim que hem pogut. En aquest aspecte de les Obres Públiques, jo voldria fer-hi dues consideracions: Hom veurà en el Pressupost d'Obres Públiques, que es fixen moltes vegades no partides globals per a les diverses comarques de Catalunya, sinó que es fixen quantitats concretes. Aquestes quantitats concretes — he d'avançar-me a tota explicació que se'n pugui demanar sobre el particular —, moltes d'elles responen a obres compromeses o a punt d'execució, i necessiten, per tant, d'aquestes quantitats concretades d'una manera determinada, perquè no vinguin després inversions per a altres obres que motivessin la desatenció d'aquelles. I després d'aquests compromisos, hi ha una altra característica del Pressupost d'Obres Públiques, que és precisament atendre més la conservació dels camins existents que no pas la construcció de nous camins. Ens trobem que, per una sèrie de dificultats de caràcter pressupostari, els camins de la Generalitat de Catalunya convé que siguin ben conservats, convé que siguin objecte de certes reparacions. Perquè en el moment del traspàs dels serveis d'Obres Públiques i dels camins de l'Estat, necessitem que estigui feta per part nostra la conservació dels nostres camins, per després atendre els de l'Estat; per això l'orientació en el ram d'Obres Públiques és més d'anar a la conservació que a la construcció de nous camins, considerant que la conservació serveix també per a donar treball a les classes freturoses, que és la finalitat primordial que hem tingut en compte.

Sobre el Departament d'Agricultura i Economia, abans de tot jo en voldria aclarir i justificar-ne el nom, malgrat, potser, que no em correspongui, però és el primer moment que es parla d'ell. El Consell, després de deliberar sobre quin nom s'havia de donar a aquest Departament, malgrat la certa contradicció que hi hagi entre aquests dos noms (tots sabem que en l'Economia en general hi entra també l'Agricultura), va creure que raons de caràcter general aconsellaven el manteniment

d'aquest nom d'Agricultura i Economia; primer de tot, perquè venia de la fusió de dos Departaments que ja existien. Més endavant ja veurem l'estructuració definitiva dels Departaments de la Generalitat. Avui per avui s'ha fet una refosa de dos Departaments per a veure quins són els serveis d'un i altre. Per altra banda, hi ha dos organismes que podríem dir que presideixen el conjunt d'aquest Departament: aquests dos organismes són els anomenats Consell d'Agricultura i Consell d'Economia. Des del moment que són aquests dos organismes com els dos braços d'aquests Departaments, just és conservar els títols dels dos Consells en el títol del Departament. En definitiva, encara que l'Economia sigui el general i l'Agricultura el particular, a Catalunya tindrà més importància l'Agricultura que no pas tot el conjunt de l'Economia. Per això varem creure que restaria més desenfocada la seva finalitat si l'englobàvem en el nom d'Agricultura, Indústria i Comerç, i, en canvi, restava més concretada amb la denominació actual.

A part d'això, el Departament d'Agricultura i Economia conserva tots els mateixos instruments que tenia, i es dona en el Pressupost una importància considerable a un problema com el de la repoblació forestal, d'una importància gran per a tota Espanya i també per a Catalunya.

En aquest problema de la repoblació forestal se li atribueixen xifres, dotacions realment elevades en el Pressupost de la República, en el que fa referència a la direcció de monts. Però gran part d'aquests serveis hauran de traspasar-se a Catalunya, i sumades les xifres, ja elevades, que nosaltres dediquem a aquestes atencions, a les xifres realment considerables que ens corresponguin de la part del pressupost de la Direcció de monts, nosaltres tenim la certesa que també en aquest aspecte de la repoblació forestal podrem desenrotllar una obra fecunda, i una obra seriosa com a començament del que vertaderament desitgem en aquest aspecte per a Catalunya.

Hi ha també una partida en el Departament d'Economia que és d'aquelles que ja he dit abans, que ve a assenyalar la fesomia, l'orientació del nostre Pressupost. És aquesta una partida de 200,000 pessetes dirigida a estimular l'organització cooperativa i de préstecs de càrrec reintegrable, a les cooperatives de producció. Sabem que tant aquesta partida com altres de les quals parlarem després en referir-nos a Treball, són migrades en relació a les nostres aspiracions, puig que estem convençuts que tots voldríem anar més enllà del que els nostres mitjans encara ens permeten. Però com que un Pressupost és també una espècie de doctrina i un programa de Govern, nosaltres hem volgut deixar en aquest Pressupost partides per atencions que si encara no poden estar ben dotades com fóra el nostre desig, les deixem consignades almenys com a una mena de postulat del que nosaltres creiem que han d'ésser les directrius per les quals es pugui estructurar els Pressupostos futurs de la Generalitat de Catalunya.

El Departament de Treball i Assistència Social engloba avui la part d'Assistència i la part específica de treball; i és, com tots podreu veure,

el Pressupost més dotat de tots els Departaments. I és el més dotat, perquè les consignacions per Assistència Social són considerables. En aquesta avinentesa vull transmetre un sentiment que sentia en confeccionar els Pressupostos, i és que quan jo anava reduint, quan anava recopilant, quan anava coordinant totes les institucions d'Assistència Social que hi ha arreu de Catalunya, quan veia, no tan sols aquelles que corresponen a la ciutat i a la Diputació de Barcelona, sinó també aquelles que venien en el Projecte de Pressupost que ens havien portat les Comissaries, quan veia l'extensió de l'Assistència Social en tot Catalunya, jo sentia, he de dir-vos-ho, per una banda una pregona alegria i fins gosaria a dir un cert orgull. Puc dir ben alt que el nostre poble, en aquest aspecte de l'Assistència Social, ha fet considerables esforços i és necessari fer-li la justícia deguda. Si en aquest aspecte de l'Assistència Social el nostre poble ha fet grans esforços no solament abastant cabals per a l'obra d'Assistència Social, sinó que són gran nombre els benemèrits que han aportat d'una manera desinteressada, i amb una gran voluntat, a més de llurs diners, llur intel·ligència i llurs activitats a les institucions d'Assistència Social. Jo, en aquest moment, em crec obligat a fer aquesta justícia i la faig sentidament a totes les persones abnegades que han contribuït, en la mesura que permeten llurs responsabilitats, a què el panorama de l'Assistència Social a Catalunya sigui un panorama que ens pugui enorgullir i ens doni la base d'una organització que nosaltres aspirem a ampliar més endavant i a fer-la tant perfecta com es pugui. Però després d'haver fet aquesta justícia i d'haver-me enorgullit de fer-la, haig de dir que el problema de l'Assistència Social en una societat moderna va variant de matisos, va variant de caires, en el curs dels anys i respectant tota aquella part d'esforç voluntariós i desinteressat que hi ha en la cooperació de totes les persones que han ajudat a aquesta obra d'Assistència Social, és, per altra part, necessari que un Govern que vulgui portar a terme una obra d'Assistència Social de conjunt, hagi de tenir la direcció i el control de tots els problemes de l'Assistència Social; perquè cap Govern no pot deixar la solució d'aquests problemes amb una concessió determinada. El món camina, i cal, per tant, que aquesta organització d'Assistència Social, a la qual faig el reconeixement de la seva importància i dels seus meritíssims esforços, vagi marcant cada dia aquella pauta i aquelles línies que jo definiria amb tres paraules. Tres paraules que són: Caritat, Assistència i Justícia. I nosaltres, que hem fet ja les dues primeres etapes, hem de procurar que aquests organismes representin una institució de justícia humana. (*Molt bé.*)

No hem de dir, per tant, que, convençuts dels avantatges i de l'alta missió d'aquestes institucions, hem fet tots els possibles i tot el que els límits dels Pressupostos ens han permès per a donar a aquestes institucions la major quantitat de cabals. Ens trobàvem amb problemes angoixosos, representats per l'augment de preu dels queviures i l'abastament dels establiments destinats a hostatjar nens, vells, invàlids i malalts, i tot això havia de representar per força un augment dels

Pressupostos respectius. Davant d'aquest pla de verdadera humanitat, volíem tenir també en aquest moment el sentit de justícia que nosaltres fem a altres homes que són catalans com nosaltres, i el nostre catalanisme precisament es caracteritza pel fet que no volem que cap català pateixi sofriments evitables, i és per això que hem fet també esforços per augmentar, fins on s'ha pogut, aquestes consignacions dedicades a l'obra d'Assistència Social.

Junt amb l'Assistència Social, va el Departament de Treball. El Departament de Treball es pot dir que no existia. Hem creat, per tant, una cèl·lula, hem fet una iniciació de l'organització del que ha d'ésser el Departament de Treball; i hem marcat, també, en el Departament de Treball, d'una manera clara i categòrica, en aquell sentit del programa que nosaltres dèiem abans que ha de tenir un pressupost, hem marcat unes atencions a treballs a les quals vull donar tota la seva significació representativa. Nosaltres hem posat una partida, que hem procurat que fos el més elevada possible, per a subvencionar o contribuir obres de caràcter social, assignant-li la quantitat de 140,000 pessetes; altres partides tendeixen a evitar els possibles estralls de la reacció econòmica en els sectors de la producció més afectats i a alleugerir, en la mesura possible, els estralls de l'adult obrer, per la qual cosa consignem una partida de 300,000 pessetes; i per la iniciació de l'obra de construcció de cases barates per a obrers, hi ha una partida de 200,000 pessetes.

He d'advertir que, malgrat que aquestes xifres que apareixen en el Pressupost representen un gran sacrifici, tots nosaltres, el Consell en pes, suposo que també la Majoria del Parlament, té el convenciment que són xifres que estan molt per sota de les nostres aspiracions i de la nostra voluntat.

Cal dir, també, que aquests mateixos conceptes resten, així mateix, dotats en el Pressupost de l'Estat; i si en traspasar-se a nosaltres els serveis de l'Estat se'ns traspassen també els recursos per atendre aquests serveis, aquestes xifres poden en realitat considerar-se més que doblades; i aleshores, ens serà possible també, igualment en relació a altres qüestions de les quals he parlat anteriorment, iniciar l'obra seriosament en aquest sentit, i assolirà un desenrotllament major en futurs Pressupostos. Prenem aquestes partides com a punt de mira de doctrina i sobretot com a punt de partida per a seguir aquest camí de justícia social en els Pressupostos vinents.

Finalment, en aquesta llarga relació de punts que creiem molt interessant deixar exposats perquè es vegi clarament la forma d'ésser del Pressupost, hem de dir que figura en el capítol de «Despeses generals i atencions diverses» les despeses de caràcter circumstancial. El fet del traspàs de serveis crearà una necessitat, tant des del punt de vista d'organització de serveis com d'habilitació d'oficines.

He dit abans que hi havia la contrapartida d'ingressos, i feia, en part, referència a aquestes despeses. Hi ha despeses que no són aquestes, sinó que són despeses distribuïdes en altres Departaments; però, ultra aquestes despeses distribuïdes en altres Departaments, hi ha despeses

específiques del moment de transició, del moment de transformació; i, davant d'això, la provisió més acurada era procurar preveure, en tot el que humanament és previsible, i si hi ha alguna omisió restaria molt content que fos subsanada per part del Parlament, però dintre del que humanament és previsible, la cosa lògica és donar ja una partida de 200,000 a 250,000 pessetes per atendre les organitzacions de nous serveis i a l'habilitació de noves oficines, a fi que tot això pugui fer-se d'una manera normal i sense les perturbacions previsibles d'aquest traspàs de serveis.

Restava amb això explicat d'una manera sintètica el Pressupost, tant de la part d'Ingressos com de la part de Despeses. Ara voldria dir tan sols unes paraules pel que fa referència a les autoritzacions contingudes en l'articulat del Pressupost llegit aquesta tarda, paraules que seran molt curtes, ja que constitueixen el resum d'idees exposades en el mateix article, idees exposades ja per mi en aquesta ja llarga peroració. Presideix l'autorització que es demana en l'articulat, la idea fonamental que he dit abans, i que domina en aquest instant, en el període en què vivim: el fet de què ens trobem davant d'unes circumstàncies que han de variar forçosament, d'unes circumstàncies veritablement extraordinàries, veritablement excepcionals, que sols passaran — per a dir-ho així — una vegada, i, per tant, els recursos i els remeis que es busquin han de tenir forçosament el mateix caràcter excepcional d'aquest moment. Aquestes són de dos ordres: per una part, nosaltres demanem autorització al Parlament perquè, a mesura que es vagin traspasant serveis, puguem formular una sèrie de pressupostos addicionals o complementaris, els quals, anivellant convenientment els ingressos que es traspassin amb les despeses que també es traspassin, vindrà a formar part del mateix Pressupost. Ara bé, hi ha un problema, i aquest problema ve derivat d'allò mateix que representa l'acoblament i el traspàs de molts serveis, ja que no es tracta tan sols de fer una suma o una senzilla addició, de la qual cosa resultaria una duplictat de serveis costosa; és necessari, per tant, en aquests casos, no solament afegir un Pressupost, sinó que cal fer l'acoblament dels dos Pressupostos per arribar a una organització més racional, més eficient d'aquests serveis i perquè, ensems, rendeixi la màxima eficàcia i eviti les duplicitats que sempre serien costoses.

És necessari que nosaltres puguem moure'ns amb una certa llibertat. En aquest treball d'adaptació, però, nosaltres creiem que quan s'hagi de fer l'estructuració definitiva d'un servei o d'un departament, la qual cosa representarà haver arribat al final d'aquest període de transició, llavors serà quan el Parlament haurà de sancionar aquesta obra d'organització definitiva. Nosaltres demanem poder seguir treballant en aquestes circumstàncies excepcionals, que una vegada passat aquest període de transició, aquest període provisional, i en anar a la realització de l'obra definitiva és quan el Parlament haurà de decidir sobre d'aquesta.

Aquest mateix caràcter té la segona de les autoritzacions demanades: Ens trobem en què probablement tota aquesta sèrie de serveis restin traspassats a la Generalitat ràpidament, és a dir, en la mitja anyada vinent. El traspàs d'aquests serveis representarà la introducció d'un gran volum d'organismes dins dels serveis de la Generalitat. Com que nosaltres no podem saber quin serà el ritme en què es farà el traspàs de serveis a la Generalitat, per això demanem aquesta segona autorització, i el fi que s'hi persegueix és portar al Pressupost la uniformitat i la unificació que ha de tenir.

Com veieu, les dues autoritzacions es completen i estan inspirades en el mateix sentit, i responen a allò dit abans sobre les característiques del Pressupost actual, el qual respon a la realitat del moment present i és el fonament del desenrotllament de les finances de la Generalitat. Aquest Pressupost representa un instrument manejable, clar, senzill i diàfan. Amb aquest instrument nosaltres creiem que hem prestat un servei a la Generalitat i, per tant, un veritable servei al nostre poble.

I ara, permeteu-me que acabi, i he d'acabar dient el mateix que he dit en començar: el Pressupost que hem presentat al Parlament, no és més que un Pressupost de transició; no és el Pressupost que nosaltres somniàvem i que esperàvem, però, malgrat tot, malgrat la seva modèstia, malgrat la contenció amb què està fet, malgrat la rigidesa en què està inspirat, creiem que constitueix l'obra fonamental per a l'esdevenidor de Catalunya. De manera que tots vosaltres, en discutir i aprovar aquest Pressupost, hauríeu d'inspirar-vos en el mateix criteri de contenció, de sobrietat i de rigidesa a què el moment obliga, indispensable si tots volem fer un Pressupost veritable i una obra ben ferma. Permeteu-me que us digui que jo hi veig, en aquesta obra, un simbolisme, i que crec significatiu el fet que la primera llei votada pel Parlament de Catalunya sigui precisament Pressupostos de la Generalitat. I diré més: diré que crec en aquest simbolisme, i que el crec ben significatiu, pel fet que aquest Pressupost de la Generalitat està fonamentat sobre la màxima rigidesa i austeritat. Jo no sé si nosaltres, en aquests moments, podíem portar a cap una obra, una estructuració de més envergadura, però sí que sé que el nostre desig és que aquest Pressupost sigui superat després pels Pressupostos que seguiran en el desenrotllament de la vida de la Generalitat. Jo he de dir, però, mitjançant un terme estàtic, que moltes vegades aquestes pedres amagades, aquestes pedres que constitueixen el fonament dels edificis, són aquelles que permeten, per llur solidesa, que l'arquitectura bastida damunt d'elles tingui la major grandesa i la major durada. Si no volguéssiu aquest símbol històric i estàtic, us diré, amb una imatge més moderna i més dinàmica, que els catalans ara anem a volar, però que és necessari que hi hagi molts d'obrers que treballin en terra ferma per a construir l'instrument en el qual es pugui volar. És aquest treball modest el que pot fer possible el volar en l'aire. Per a atendre les nostres més imminents necessitats que constitueixen el punt de partida de

tota la nostra obra, és necessària l'aprovació del Pressupost present, que ens permetrà més endavant poder fet possibles les més nobles ambicions i les més altes esperances. (*Aplaudiments perllongats en la Majoria.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Sense que entrem en el curs d'un debat que seria antireglamentari, concedeixo la paraula al senyor Vidal i Guardiola, que desitja fer unes preguntes aclaratòries.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Senyor President, senyors Diputats : Per força que sigui la tendència que hagi de sentir i que sentiria segurament qualsevol dels companys que componen aquesta Minoria, en tenir l'honor de parlar després de l'eloqüentíssim discurs del senyor Pi i Sunyer, al qual he de felicitar en aquest moment ; jo, parlamentari novell, en front d'una campaneta molt ben dirigida, he de fer un gran esforç de disciplina per a reduir-me en aquesta ocasió a una breu intervenció justificada per la petició d'un documents que nosaltres creiem indispensables per a poder discutir, per a poder decidir la nostra actitud en la discussió del Pressupost. Ensenms, he de fer unes quantes preguntes. Vull dir que el meu silenci d'avui, i per consegüent el silenci de tots els altres companys, inclou lloances a moltes coses que ens han semblat perfectament bé i censures a paraules i omissions que ens semblen malament. Tot això resta, però, ajornat. Nosaltres creiem que aquest Pressupost ha estat presentat massa tard, i amb una deficientíssima preparació. El senyor Conseller de Finances ha començat les seves explicacions amb un remerciament a la tasca dels tècnics. Jo em sumo a les seves paraules, però tenint en compte l'època de l'any en què ens trobem, i que Catalunya està sense Pressupostos, penso que s'hauria pogut fer un esforç perquè la discussió del Pressupost hagués començat, sense alterar la data de les eleccions, una setmana abans, escurçant, si altra cosa no, els tràmits purament formalistes de constitució ; i si això no hagués abastat, la crisi, les consultes i altres coses que en el meu entendre es podien limitar...

El Sr. PRESIDENT : Cenyexi's V. S. a l'objecte de la seva intervenció.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Senyor President, jo he de fonamentar el per què considero que el Pressupost ha estat presentat massa tard.

El Sr. MIES : Una setmana.

El Sr. ESPANYA : Dos dies després de constituir-se el Govern.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Una setmana és doblar el temps que la nostra Minoria hauria emprat en resoldre la crisi. El Pressupost ha estat presentat molt tard i amb una deficientíssima preparació, que és el que precisament ens obliga a nosaltres a ésser més exigents en la demanda de dades per a estudiar el Pressupost. Nosaltres hem escoltat, amb grandíssima atenció, tota l'explicació del Conseller de Finances, però així com ens ha plagut enormement la part tècnica de la construcció del Pressupost, segurament per aquesta deficient preparació — i ja sabem que no és atribuïble a la persona del senyor Pi i Sunyer, la qual

exerceix fa poc temps el càrrec de Conseller de Finances, però la política es una continuïtat i ja veurem de qui són aquestes responsabilitats —, per aquesta deficient preparació, dic, el senyor Pi i Sunyer no ens ha pogut parlar, com ho ha fet de la part tècnica, del què és l'esperit, del què és l'essència, del Pressupost. I l'esperit i l'essència del Pressupost són el problema de l'equilibri i el problema de l'elasticitat. D'això, tots vosaltres, senyors Diputats, sou testimonis de què el senyor Conseller de Finances no ens n'ha pogut dir ni una sola paraula. I nosaltres, no podem anar a l'estudi del detall del Pressupost sense saber on ens trobem en aquest respecte ; heus ací perquè necessitem aprendre-ho i, per a aprendre-ho, ens calen unes quantes dades que jo em permetré demanar després. Nosaltres, després d'haver sentit, amb molta d'atenció, amb molt d'interès i gran satisfacció, el senyor Conseller de Finances, no sabem encara si el Pressupost que ens presenten per a 1933, i que regirà un tres, dotze, vint-i-quatre mesos, o no sé quants ; (*Rialles en la Majoria.*) no sabem si aquest Pressupost està o no efectivament equilibrat. (*Rumors en la Majoria.*)

El Sr. PRESIDENT : Jo demanaria al senyor Vidal i Guardiola que es concretés a les preguntes.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Jo demano dades que necessitem per a poder conèixer com estan els Pressupostos.

El Sr. PRESIDENT : Pot V. S. demanar dades, però no es pot consentir aquest debat, perquè el Pressupost ha d'anar a la Comissió respectiva perquè emeti el seu dictamen i, aleshores, tindrà V. S. ocasió de discutir i aportar a la Cambra tots els seus coneixements, que, per altra banda, els escoltarà la Cambra amb molt de gust. Per tant, jo pregaria que es limités a concretar aquestes dades aclaratòries.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Jo venia preparat a tot...

El Sr. FARRERES I DURAN : Tots venien preparats, menys nosaltres.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : ... Preparat a tot, naturalment, menys a un debat amb la Presidència.

El Sr. FARRERES I DURAN : L'únic Diputat que pot parlar a la Cambra, ací el teniu. (*Assenyala el senyor Conseller de Finances.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Senyor Diputat, jo parlaré tot el que calgui. (*Rumors en la Majoria. La Presidència imposa ordre.*) Jo dic que nosaltres necessitem totes les dades...

El Sr. FONTBERNAT : El 14 d'abril n'és una, de dada, una bona dada!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : ... Totes les dades per a saber si aquest Pressupost es presenta equilibrat o no. Nosaltres necessitem dades per a saber quin és l'ús que s'ha fet del crèdit públic en els anys 1931 i 1932 i en quina forma s'ha de demanar el crèdit públic el 1933. Nosaltres necessitem les dades per a esbrinar fins a quin punt, durant els darrers divuit mesos, s'ha fet el que era necessari, a l'objecte que quan nosaltres votem el Pressupost d'Ingressos puguem votar-lo a consciència, puguem saber si aquest Pressupost d'Ingressos cobreix o no totes les Despeses que se'ns demana que votem, segons

el Projecte de Pressupostos. I això ho dic amb caràcter general, i ho dic d'una manera especial...

El Sr. FONTBERNAT : General o especial, en què quedem?

El Sr. BATTESTINI : Vol dir general del Directori...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : ... No us sento. Senyor President, ja veieu en quina mesura faig les meves preguntes. Nosaltres necessitem les dades per a conèixer fins a quin punt durant aquests divuit mesos, s'ha preparat ja una transformació del règim de contingents o aportacions municipals, perquè si aquesta preparació no s'ha fet, entenem que la promesa de realitzar ràpidament aquesta transformació és absolutament il·lusòria, i, per consegüent, no s'hi val a consignar-la en un moment tan seriós com és el de la presentació d'un Pressupost.

El Sr. CONSELLER de Finances : No està consignada; és una aspiració, però en el Pressupost no hi ha cap xifra.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Si el senyor Conseller de Finances creu que hem d'anar a un debat, i la Presidència ho permet, jo li contestaré.

El Sr. PRESIDENT : Concreti's a les dades que desitja.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Jo desitjo conèixer les dades necessàries per a estudiar els preparatius, els estudis que s'han fet durant aquests divuit mesos per a preparar una cosa tan complicada, com ha dit el vostre Conseller de Finances...

El Sr. RIERA : El vostre Conseller! El de tot Catalunya, i, per tant, el vostre també!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : ... com és la transformació del règim d'aportacions municipals. Finalment, nosaltres demanem també dades per a poder apreciar, en la consignació de Despeses, quines són les que representen augment considerable sobre les passades, quines són les consignacions noves, i, respecte d'aquestes, quins són els estudis que s'han fet per a poder preparar la seva aplicació, de manera que no es tracti purament i simple d'una consignació en el Pressupost, que ja sabem el que representa. Senyor President, aquestes són, dites amb la major brevetat possible, les dades que nosaltres necessitem i les dades que nosaltres demanem a la Mesa, i li preguem que procuri que les tinguem aviat a la nostra disposició.

Un Sr. DIPUTAT : Demà mateix.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Tan aviat com es pugui. Jo m'abstinc de tot altre comentari, m'abstinc àdhuc d'altres comentaris que en aquest moment estarien justificats, no per la meua intenció, sinó per les paraules ací expressades, però jo vull ésser disciplinat fins al final. Prego la Presidència que ordeni que se'ns proporcionin aquestes dades, la llista de les quals lliuraré, sense perjudici de completar-les en relació a algunes coses que he tingut el gust de sentir del senyor Pi i Sunyer. I, finalment, prego la Presidència que tingui l'amabilitat de dir en quina forma pensa que es tramitaran els Pressupostos en el Parlament, és a dir, quan es començarà a reunir la Comissió... (*Rumors.*)

El Sr. PRESIDENT : En la forma reglamentària. Això ja està previst en l'article 65.º

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Senyor President, la meua pregunta no era en aquest cas prou concreta.

El Sr. FONTBERNAT : Gens.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Jo vull dir, senyor President, que si nosaltres, dimarts, hem d'assistir ací per a discutir els Pressupostos, és indispensable que ens posem immediatament a treballar, i com que les convocatòries, que jo sàpiga, no depenen de les Minories, cal que nosaltres tinguem la garantia que se'ns donaran totes les dades que demanem amb el temps suficient per a poder-les estudiar. I res més, senyor President. (*Rumors d'aprovació en la Minoria regionalista.*)

El Sr. CONSELLER de Finances : Demano per parlar :

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances : Lamento molt que la intervenció del meu company i amic senyor Vidal i Guardiola hagi iniciat la discussió del Pressupost en una forma que a mi em sembla que no és la més escaient al problema que entre tots hem de debatre i resoldre. Ha començat dolent-se que el Pressupost vingués así massa tard, i a mi em sembla que es podia estalviar aquestes paraules, perquè jo he estat ben explícit en tractar de la premura amb què havia vingut el Pressupost ací, i no aconseguirà altra cosa que obligar-me a repetir-les. Fins dilluns no se celebrà el Consell de la Generalitat, i el mateix dilluns a la tarda varen fer-se les consultes.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : D'això em queixo. Menys consultes i més treball.

El Sr. CONSELLER de Finances : Senyor Vidal i Guardiola, això si que no podem pas tolerar-ho. Jo asseguro a V. S. que tots aquests dies s'ha treballat activament en el Pressupost, i el treball ha estat feixuc; no podem, doncs, pas passar per la suposició que presentem una obra impremeditada. (*Uns senyors Diputats de la Majoria fan unes interrupcions que no s'entenen.*) Nosaltres hem portat aquest Pressupost tres dies justos després de constituït el Govern, i tingui's en compte que en l'esmentat Govern hi han hagut canvis essencials en l'estructura de diferents Departaments. He parlat sense atribuir-nos cap mèrit, ja que si a algú s'havia de demostrar reconeixement seria al personal de la Generalitat que ha realitzat un veritable esforç, fins es quedà una nit sense dormir per tal d'aconseguir portar-lo un dia abans al Parlament, a fi que es tingués un dia més per a poder-lo examinar.

Un Sr. DIPUTAT : Apunti-s'ho.

El Sr. CONSELLER de Finances : Per tant, la sensació que vol donar el senyor Vidal i Guardiola no té fonament. Altrament, em dol que el Parlament no pugui examinar el Pressupost durant un mes, però em sembla que el senyor Vidal i Guardiola ha anat una mica massa enllà en les seves apreciacions i ha donat la sensació que volia extremar la nota en el sentit de la manca de temps. Diré més; tinc la sensació que s'ha sofert un error de perspectiva, però també que la posició adop-

tada per la Minoria de la Lliga Regionalista en alguns debats d'aquest Parlament, s'ha distingit tota ella per la mateixa cosa, i ha perdut eficàcia per voler anar més enllà del que era la mesura justa.

Diversos senyors DIPUTATS de la Majoria : Molt bé, molt bé!

El Sr. COMORERA : Volen fer de senglars.

El Sr. CONSELLER de Finances : S'han donat diferents casos d'això, en els quals, efectivament, havent donat potser un abast superior a la mesura equilibrada, han perdut tota la utilitat que ells mateixos creien que havien d'aconseguir. S'ha queixat el senyor Vidal i Guardiola que el Pressupost vingués sense preparació, i jo, encara que veritablement no voldria envanir-me de res, he de dir que hem portat avui un exemplar per cada un dels senyors Diputats, i he de recordar, com a Diputat que sóc a les Corts de la República, que allà no hi havia exemplars per a cada un dels Diputats, sinó que el que volia estudiar-los havia d'acudir a l'exemplar que obrava a poder de la Comissió.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : No s'han de seguir els mals exemples.

El Sr. CONSELLER de Finances : La prova evident que no els hem seguit, és que tots vosaltres teniu un exemplar dels Pressupostos. (*Rumors en la Majoria; alguns senyors Diputats interrompen, sense entendre's què diuen.*)

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Jo pregaria la Majoria que tingués una major continuència.

El Sr. BATTESTINI : En tindrem quan en tingui la Minoria.

El Sr. CONSELLER de Finances : D'altra banda, em permetria fer veure que per aquest desig de demostrar als regionalistes que fan oposició a tot el que és de l'Esquerra, de vegades s'arriba a extrems que no estan proporcionats al que es discuteix. Nosaltres presentem un Pressupost de 66.000.000 de pessetes, però tingui's en compte que presentem un Pressupost que no és més que la refosa de Pressupostos actualment existents, la unificació d'aquests amb lleugeríssims augments; i he de recordar exemples que indubtablement tots tindreu a la memòria. Els mateixos Pressupostos de l'Ajuntament de Barcelona han estat discutits moltes vegades en una sola sessió, i en els de la Mancomunitat mai no hi hagué l'oposició obstructionista que es fa al present en sol·licitar tantes dades. (*Rumors en la Minoria regionalista.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Demano la paraula.

El Sr. CONSELLER de Finances : El senyor Vidal i Guardiola demana unes dades i, com a coneixedor dels medis financers, ha de tenir la seguretat absoluta que en el temps que hi ha d'ací a l'aprovació del Pressupost no es poden donar. Això demostra també la seva labor obstructionista. (*Protestes i rumors en la Minoria regionalista.*)

El Sr. BATTESTINI : Confoneu el Parlament amb la Chade.

El Sr. TRIES DE BES : Parlarem d'altres coses!

El Sr. BATTESTINI : Parlem-ne!

El Sr. PRESIDENT : Prego el senyor Triès que es contingui.

El Sr. CONSELLER de Finances : Jo pregaria que es portés aquest debat amb una serenitat com la que escau en aquesta qüestió, i he de fer notar a la Minoria regionalista que nosaltres no ens havíem sortit d'aquest pla, i el que ara es produeix és precisament per la posició adoptada per la Minoria regionalista. Repeteixo que totes aquestes dades a què es referia el senyor Vidal i Guardiola i que no sé quines seran, en aquests moments no es poden donar, si es refereixen a la liquidació dels Pressupostos.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : No demano la liquidació. Tinc a la vista la del 1931. Demano per parlar.

El Sr. CONSELLER de Finances : Ja havia indicat en el meu discurs, al senyor Vidal i Guardiola, que em posava espontàniament i sense requeriments, que no necessito, a disposició primer de la Comissió i després de la Cambra per a donar tots aquells aclariments i dades que calguin. Però hi ha coses que es poden facilitar i altres que no. Altrament, aquest Pressupost, per dissort — ho remarco — no és més que un Pressupost de transició, no és el Pressupost que tots volem; i un Pressupost de transició no exigeix aquest debat tan elevat ni el plantejament de qüestions tan intrincades. Això, evidentment, no és defugir el debat. L'altre dia, contestant al senyor Tallada, també sense requeriments, vaig indicar que una vegada aprovat el Pressupost, em posava a la disposició del Parlament per a sostenir un debat general de caràcter financer, i en aquests moments ratifico el que vaig dir.

No defujo, doncs, el debat financer de la gestió de tota la Generalitat, amb la qual, malgrat fer poc temps que regento el Departament de Finances, em solidaritzo. Però és una cosa molt distinta tractar qüestions pressupostàries i plantejar debats financers amb les mires obstructionistes de què abans parlava. (*Rumors en la Minoria regionalista.*)

El Sr. VENTOSA I CALVELL : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : No hi ha paraules.

Diversos Srs. DIPUTATS de la Minoria regionalista : Però, per què?

El Sr. CONSELLER de Finances : Finalment, he de dir al senyor Vidal i Guardiola que no sé si he recollit totes les seves paraules quan ha parlat del contingent municipal d'aportació forçosa, però vull aclarir una interrupció que li he fet. Deia el senyor Vidal i Guardiola que hi havia consignada — potser l'equívoc ha estat en aquesta paraula — en el Pressupost, referent al canvi o substitució de l'aportació forçosa...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : En el discurs de V. S.

El Sr. CONSELLER de Finances : En el discurs, entès. En el discurs es deia possibilitat de canviar després aquest règim. He de dir al senyor Vidal i Guardiola que des del moment que això ha d'ésser una cosa conjunta per a tota la vida local catalana, creiem que res té a veure amb el moment actual de la discussió d'aquest Pressupost, i que

hem de portar íntegrament tot aquest problema a la discussió del Parlament, el qual haurà de resoldre. Acabo exhortant a tots per veure si amb l'esforç comú i amb la voluntat de tots podem portar aquest debat de Pressupostos amb aquell nivell de serenitat que nosaltres voldríem que tingués. (*Aplaudiments de la Majoria.*)

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Recollint la proposta que feia el senyor Vidal i Guardiola a la Presidència, aquesta traslladarà al senyor Conseller de Finances la llista de precs i dades que necessita per a l'estudi del Pressupost. Crec que el senyor Vidal i Guardiola forma part de la Comissió de Pressupostos. El tràmit reglamentari a seguir és el següent: Segons l'article 65.º passa a la Comissió de Pressupostor, la qual formula dictamen; es procurarà que aquesta Comissió es reunexi demà i, en tot cas, si ja té dictamen, es portarà a la sessió del Parlament el pròxim dimarts. Respecte a concedir novament la paraula, he de dir que la Presidència ha tingut prou condescendència atorgant-la amb excés davant de les incidències sorgides, però ara em veig obligat a no concedir cap més paraula.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Jo crec que fóra interessant poder fer una nota aclaratòria.

El Sr. PRESIDENT: No hi tinc inconvenient.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Agraeixo a la Presidència aquesta atenció. És per a desfer l'equívoc que pogués néixer de paraules del Conseller de Finances. El senyor Conseller de Finances atribuïa a aquesta Minoria regionalista un caràcter obstructionista o un propòsit obstructionista en relació als Pressupostos. Jo he de dir que em sembla que en la paraula ha anat més enllà de la realitat del seu pensament, perquè nosaltres no hem vist mai que en cap Parlament el demanar unes dades es pogués interpretar com una obstrucció. L'obstrucció fóra si, pel fet de no arribar aquelles dades, poguéssim demanar que la discussió se suspengués o no es portés endavant. Però senyor Conseller de Finances, es demanen unes dades, es donen aquelles que bonament es puguin portar, i d'aquelles altres que no es puguin portar s'explica el motiu pel qual no és possible facilitar-les, i els Diputats, després que hagin fet ús del seu dret i hagin estudiat els Pressupostos, faran aquelles consideracions de la manera que creguin pertinents. Jo he de dir que no té cap motiu el senyor Conseller de Finances ni el Govern per a atribuir a aquesta Minoria un propòsit obstructionista. Jo he de dir que el Parlament és una discussió...

El Sr. PRESIDENT: Prego el senyor Ventosa que no s'estengui en disquisicions parlamentàries que, per altra banda, escoltaríem amb gust.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Acabaré ràpidament. Jo volia dir que no ha de molestar a la Majoria ni al Govern el que hi hagi una discussió, i que aquesta Minoria formulí determinades apreciacions.

El Sr. ESPANYA: No és la petició de dades el que ens ha molestat.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: És que vosaltres teniu la Majoria, i l'única que avui representa una força respectable d'opinió catalana és aquesta Minoria. A diferència d'altres Parlaments en els quals la diversitat de minories permet una major flexibilitat en el joc parlamentari; el fet d'existir ací una sola Minoria us obliga a vosaltres a extremar les consideracions; per altra cosa, senyors Diputats, significaria sabotejar el Parlament i fer el sabotatge al Parlament és fer el sabotatge a l'autonomia de Catalunya que en definitiva... (*Aplaudiments en la Minoria regionalista i rumors en la Majoria.*)

El Sr. FONTBERNAT: Visca la República! Visca la República, senyor Ventosa i Calvell!

Diversos Srs. DIPUTATS de la Minoria regionalista: Que té a veure? Visca!

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Això em recorda el costum d'aquell còmic del temps de Fernando VII.

El Sr. FONTBERNAT: No, el que feia Alfons XIII.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Pot parlar V. S.

El Sr. CONSELLER de Finances: He de començar la meva rectificació exactament amb les mateixes paraules que la primera: que lamento que els senyors Vidal i Guardiola i Ventosa i Calvell hagin donat a les seves paraules un to tan desenfocat. A nosaltres no ens pot molestar que ens demanin unes dades, quan ja el dia anterior havia dit que acceptariem un debat financer. No hi ha per què construir paràgrafs brillants, quan vertaderament es fonamenten en una cosa que ja s'havia ofert.

Un Sr. DIPUTAT de la Minoria regionalista: No s'hi val a atribuir-nos obstrucció.

El Sr. CONSELLER de Finances: Jo recordo que el senyor Vidal i Guardiola ha demanat unes dades i no ha dit el mateix que el senyor Ventosa. El senyor Ventosa ha dit «si no vénen, no importa».

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No, al revés.

El Sr. CONSELLER de Finances: Ha dit que sense elles no es pot discutir el Pressupost, que són unes dades que necessita per a la discussió. Les dades, però, tenen una significació o altra segons el moment en què es demanen i el volum d'aquestes dades. Jo recullo, de totes maneres, la manifestació del senyor Ventosa, vertaderament satisfet de què el que demanaven eren les dades que bonament es poguessin donar...

Diversos Srs. DIPUTATS de la Minoria regionalista: És clar!

El Sr. CONSELLER de Finances: ... i nosaltres donarem totes les que puguin venir. Jo pregaria, una altra vegada, que no treguessin les qüestions de lloc.

Un Sr. DIPUTAT de la Minoria regionalista: Això, digueu-ho als vostres amics.

El Sr. CONSELLER de Finances: Nosaltres ens hem vist obligats de presentar un Pressupost en un temps relativament curt, degut a les circumstàncies, i hem fet tot l'esforç perquè aquest vingués aviat, l'hem repartit a tots els Diputats

i jo m'he esgargamellat una hora i mitja per a donar totes les explicacions. El Pressupost anirà després a la Comissió i, finalment, al Parlament. Davant d'això, dir que fem un sabotatge al Parlament és treure les coses de lloc, és dir que ací no es reconeix el dret a les Minories, quan els nostres propòsits, el del Govern i el de la Majoria, és donar completament totes les facilitats a la Minoria regionalista, no sols per la discussió, sinó per documentar-la abans, per tal que pugui

venir en aquesta discussió, amb un coneixement complet de l'assumpte.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Molt bé.

El Sr. VENTOSA I CALVELL : No demanem res més.

El Sr. PRESIDENT : S'ha acabat l'incident. S'aixeca la sessió. Per a la vinent, els senyors Diputats seran avisats a domicili.

(S'aixeca la sessió a tres quarts de set i vuit minuts de la vetlla).

PHYSICS 435: QUANTUM MECHANICS
PROBLEM SET 10
DUE: 11/15/2011

1. A particle of mass m is confined to a one-dimensional infinite potential well of width a . The potential is zero for $0 < x < a$ and infinite elsewhere. The wave function $\psi(x)$ is real and satisfies the boundary conditions $\psi(0) = \psi(a) = 0$. The wave function is given by $\psi(x) = \sqrt{\frac{2}{a}} \sin\left(\frac{n\pi x}{a}\right)$ for $0 < x < a$ and zero elsewhere. The energy eigenvalues are $E_n = \frac{n^2 \pi^2 \hbar^2}{2ma^2}$. The probability density is $|\psi(x)|^2 = \frac{2}{a} \sin^2\left(\frac{n\pi x}{a}\right)$. The expectation value of the position is $\langle x \rangle = \frac{a}{2}$. The expectation value of the momentum is $\langle p \rangle = 0$. The expectation value of the energy is $\langle E \rangle = E_n$. The expectation value of the kinetic energy is $\langle T \rangle = E_n$. The expectation value of the potential energy is $\langle V \rangle = 0$. The expectation value of the total energy is $\langle E \rangle = E_n$. The expectation value of the position squared is $\langle x^2 \rangle = \frac{a^2}{3} - \frac{a^2}{2n^2\pi^2}$. The expectation value of the momentum squared is $\langle p^2 \rangle = \frac{n^2 \pi^2 \hbar^2}{a^2}$. The expectation value of the energy squared is $\langle E^2 \rangle = E_n^2$. The expectation value of the total energy squared is $\langle E^2 \rangle = E_n^2$. The expectation value of the position cubed is $\langle x^3 \rangle = \frac{3a^3}{8} - \frac{3a^3}{4n^2\pi^2}$. The expectation value of the momentum cubed is $\langle p^3 \rangle = 0$. The expectation value of the energy cubed is $\langle E^3 \rangle = E_n^3$. The expectation value of the total energy cubed is $\langle E^3 \rangle = E_n^3$.